

Kommuneplan med bismak

Fredag 20.juli kunne Amta melde at kommuneplanen for Frogn er endelig godkjent av Fylkesmannen. I likhet med Terje Johansen (V) må vi selvfølgelig alle ta dette til etterretning. Men ikke uten en kommentar. At kommuneplanen er godkjent, betyr ikke nødvendigvis at den er god. Den delen som gjelder Måna-Holt-utbyggingen er fortsatt like uakseptabel, derfor velger jeg formuleringen kommuneplan med bismak. Det er flere grunner til at Frogn innbyggere ikke bør være fornøyd med denne delen av planen.

Tap av verdifull natur

I år feirer Lov om friluftsliv (Friluftsloven) 50 år. Denne viktige begivenheten markerer Frogn kommunestyre med vedtak om nedbygging av et flere hundre mål skogs- og friluftsområde i hjerte av Frogn nordmark. Man tar av det eneste gjenværende, sammenhengende og noenlunde uberørte skogsområde i kommunen som har en viss størrelse.

Frogn har en kommunedelplan for idrett, friluftsliv og nærmiljø. Den gjelder fra 2004-2014. Der står bl.a. disse fine ord: ”*Frogn kommune har med sine omkring 13000 innbyggere begrensede friluftsområder sammenliknet med mange andre kommuner. Både på grunn av hovedstadsnær beliggenhet og arealknapphet er det press på utmarksområdene, både fra utbyggingskrefter og fra brukere av utmarksområdene. Derfor er det viktig å bevare og videreutvikle eksisterende friluftsområder. Med utmarks- eller friområder må man her både inkludere skogs- og kystområder.*” (min understrekning) Bedre kunne det knapt sies! Det mangler bare liten skrift nederst som opplyser at dette egentlig ikke var helt alvorlig ment.

Begrunnelsen

Omdisponeringen av natur- og friluftsområdene på Måna og Holt begrunnes med arbeidsplasser, noe som vurderes som viktig i første rekke for å få ned Frogn store antall pendlere. Men effekten av dette er jo faktisk helt i det blå, for vi har selvfølgelig ingen garanti for at disse arbeidsplassene vil tilfalle personer som allerede bor i kommunen. Så vidt jeg vet foreligger det ingen analyse til støtte for antakelsen om at antallet pendlere vil gå ned. Det motsatte kan like gjerne skje.

Pendlerargumentets troverdighet blir ytterligere svekket av at flertallspartiene satser på en boligpolitikk som betyr fortsatt vekst i folketallet og dermed også et jevnt tilsig av nye pendlere. Hvis det var noen sammenheng man burde bruke pendlerargumentet i, så var det vel i forbindelse med boligbyggingen. Men det har vi til gode å høre. I stedet får man inntrykk av at Frogn fremtid står på spill uten fortsatt vekst i folketall.

Arbeidsplasser er viktig, men burde uansett ikke etableres på bekostning av et så stort og uerstattelig friluftsområde som Måna-Holt-arealene utgjør. Og det burde definitivt ikke gjøres uten en grundig samfunnsøkonomisk avveining mellom det å anvende disse arealene til arbeidsplasser og det å beholde dem som landbruks-, natur- og friluftsområder (LNF) som i dag. Vi vet for eksempel at god friluftspolitikk er god helsepolitikk. En slik avveining kjenner jeg ikke til er foretatt.

Demokratisk underskudd

De fleste vil være enige i at Måna-Holt-utbyggingen er den mest inngripende og konsekventfylte saken i denne valgperioden. Saken vil berøre ikke bare dagens innbyggere, men også fremtidige generasjoner. Vi snakker om en arealdisponering som i utgangspunktet var på over 1000 dekar. Da bør velgerne merke seg at verken Høyre, Arbeiderpartiet, Fremskrittspartiet eller de øvrige flertallspartiene har nevnt Måna-Holt-utbyggingen i sine programmer for inneværende periode. Hvordan kan da den gruppen av politikere som utgjorde flertallet i kommunestyret, vite at de har velgernes mandat i ryggen i denne saken? Mange av flertallspartiens egne medlemmer og sympatisører er sikkert også uenige både i selve saken og i ikke minst i fremgangsmåten, men av lojalitetshensyn holder de dessverre munn.

Nå nærmer det seg valg igjen, og gjennom sine programmer gjør partiene seg lekke for velgerne. Uansett vil erfaringene med Måna-Holt-saken gjøre det svært vanskelig å ha tillit til at partiprogrammene vil være troverdige og basert på langsiktig og forutsigbar helhetstenking.

Høyres tapte troverdighet

Frogn Høyre fortjener en egen kommentar. Partiet har en krystallklar formulering i sitt program om å ”verne Drøbaks nordmark mot nedbygging.” Så presiseres det i programmet at ”med Drøbak nordmark menes skogsområdet fra Seiersten til Havsjødalen og Stubberudskogen.” Likevel har Høyre gått sterkt inn for nedbygging av Holtskogen. Dette forklarer ordføreren med at dette området ikke inngikk i deres definisjon av Drøbak nordmark. For Frogn innbyggere, tydeligvis med unntak av ordføreren og kanskje et knippe høyrefolk til, er Holtskogen en selvfølgelig del av Frogn nordmark – hva skulle det ellers være? Kommer man fra Seierstenmarka må man jo gå gjennom Holtskogen for å komme til Stubberudskogen. At Høyre i sin tid også så det slik, bekrefter ordføreren i Amta så sent som i juni da han skrev at ”Høyre foreslo en markagrense nord og syd for Drøbak i første høringsrunde.” Verken mer, eller mindre – og uten forbehold om Holtskogen eller noe annet områder. Vi må vel forutsette at dette forslaget var i tråd med Høyres program?

Først på et senere tidspunkt, når kritikken begynner å bli plagsom, lanserer Høyre sin nye ”definisjon” av Drøbak nordmark. Det er så åpenbart at dette gjøres for å dekke over det ytterst ubehagelige faktum at partiet har handlet på tvers av eget program. Den marka partiet sa de skulle verne, bygger de i stedet ned.

At Høyre ikke hadde Holtskogen med i sitt program var altså neppe tilsiktet, slik man i ettertid vil ha oss til å tro. Den enkle forklaring er nok at ingen kart over Frogn har navngitt Holtskogen som eget område. Det gjelder også tidligere kommuneplankart. På kartene fremstår derfor Holtskogen som en utkant av Stubberudskogen.

Min oppfatning av Høyre som et saklig og redelig parti er blitt kraftig svekket etter dette.

Konklusjon

Lokaldemokratiet har sin styrke, men også sine svakheter. I en del saker, ofte med tilknytning til natur og miljø, blir lokalpolitikere for nærsynte i sine vurderinger. Måna-Holt-utbyggingen viser med all tydelighet at et flertallsvedtak i kommunestyret ikke er noen garanti for et fornuftig vedtak, kanskje ikke engang et demokratisk vedtak i ordets egentlige forstand. Natur, miljø og befolkningens friluftssinteresser taper i Måna-Holt-saken. Er det etter dette for mye å håpe at politikerne nå tar et krafttak for å få etablert en juridisk bindende markagrense mens det ennå er tid?

Kjell Lorentzen